

ON?

Un relat de: [gustav](#)

No estava quan em vaig llevar. La vaig buscar per tota la casa. Ni rastre. “No recordo que avui hagués de marxar aviat”, em vaig dir. El so del telèfon va dissipar les meves cabòries. “Que no vens?”, era ella, amb una naturalitat espontània, sincera. “Perdona, ja vinc”, què més podia dir? Em vaig vestir rabent, a estropades, mentre pensava, “on coi és?” Vaig sortir al carrer sense rumb, destarotat. Gairebé m’envesteix una bici. Al cap d’una estona, perduda ja tota esperança, la vaig trobar. Em cridava gesticulant des de l’altra cera. Vaig creuar, obedient. “Mira que ets despistat”, m’amollà burleta però amb tendresa. Cap retret més. M’agafà del braç, desimbolta i vam passejar una estona, en silenci. De tornada admirava furtivament el nostre reflex en els aparadors, orgullós. Vam passar la resta del dia a casa, estimant-nos salvatgement per tots els racons. La nit ens va sorprendre exhausts, baldats. Ens vam gitar enredats com un cabdell. Quan m’he llevat no estava. L’he buscat per tota la casa. Ni rastre.